

Copil neastâmpărat

Râde triumfător când vede

Cum ți se usucă lacrima pe obraz

Câte semințe ale haosului în masa lui de atomi

Așteaptă să răzbată la suprafață

Să-ți tortureze simțurile, gândirea,

Să-ți zdruncine firea

Oare mai vrei să fii om?

Prea multă viață este în toate

Și tu te mâni,

căci sufletul ți-e mort,

trup mișcător

Și acum te frământă în tăcerea totului

Mai asurzitoare decât toate

Viață frumoasă

Singur, cu gândurile tale.

Ceai

Deschide o fereastră,

Schimbă apa din a florii glastră-

Uite! Zmeul se înalță

Ca o pasăre măiastră

Pe bolta ce se complace

În tihna-i albastră

Dar, vai! Ai călcat melcul

Trecut prin ploi, furtuni și suferinți

Stând marmură în jocul toamnei de contraste

Aburi de mentă izbindu-ți nările

Ai vrea să se ridice umbra de la sol

Și să te cuprindă-

Tu, manechin de ceară,

Într-un tango japonez-

Resuscitând în suspendarea unei clipe,

În cel rustic adăpost,

Lumi câte n-ai cunoscut în copilăria întreagă;

Până te simți ca un punct în mișcare...

Nu vrei la discotecă

Reflectorul se varsă în falduri

Asupra acelei cute adânci,

Meschin traversându-ți

Fruntea de marchiză

Ți-a căzut inelul de topaz

În albia de rufe;

Avalanșă de stridente florale,

Inconștientă persistență a unui tipar

Este mâna goală

În mișcarea-i unduioasă.

Pentru tine e doar un sentențios memento

Al timpului care te răpește

Cu extazul unei clipe

Ca să-ți strecoare

În zâmbet, pe chip, în suflet

Ceasuri topindu-se la unison,

În taina legii universale

Dar destul cu această examinare

Îndelungă a propriei ființe

Care ți-a înăsprit fruntea colilie, de marchiză.